

ΤΑ ΛΑΤΙΝΟΓΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«...Ο γύφτος κι' ο χασάπης άνακουμπώθηκαν κι' άρχισαν άμέσως τη δουλειά. 'Ο πρώτος έστιγματίσε τους δύστυχους χωρικούς και τις χωρικές με τὸ κόκκινο άπ' τή φωτιά σιδερό τους κι' ο δεύτερος τους άκρωτηρίασε!...»

'Ανατρίχιασα, άκούγοντας τή φρικτή αὐτή ιστορία. 'Η σκέψι μου πετούσε στήν 'Ιζολίνα. Τί νάχε άπογίνει ή άγαπημένη μου; 'Επρεπε νά βιαστώ και νά τρέξω στήν άθιένδα της. 'Ισως ήταν καιρός άκόμα γιά νά της προσφέρω τή βοήθειά μου.

—Τό τί έγινε τήν ώρα του στιγματισμού και του άκρωτηριασμού τών θυμάτων τών άνταρτών, δέν περιγράφεται, συνέχισε ο Πέτρος. 'Ανδρες και γυναίκες έσκουζαν άπ' τόν πόνο, ξεφώνιζαν και θρηνούσαν. Μά οι άντάστες ήσαν άσυγκλητοι. 'Ακούγανε τους θρήνους τους άδιάφορα και χασκογιούσαν. 'Είχαν άνεθεί μάλιστα γιά νά παρακολουθούν καλύτερα τὸ θέαμα στήν ταράτσα του σπιτιού του 'Αλκάδη.

—Γνώρισε κανένα άπ' αυτούς; ρώτησε τόν χωρικό.

—Ναι, κύριε λοχαγέ, μου άπάντησε. 'Αν και φορούσαν όλοι σχεδόν προσωπίδες, γνώρισα τόν 'Ελ Ζάρρο, άπ' τὸ ψηλό του άνάστημα και τή κοκκινόξανθα μαλλιά του.

—'Ο Ραφαήλ 'Ιγούρρα ήταν μαζί τους;

—Δέν μπόρεσα νά τόν άναγνωρίσω, γιατί φορούσε κι' αυτός προσωπίδα. 'Ασφαλώς όμως, αυτός ήταν επί κεφαλής τών άνταρτών.

'Επρεπε νά τρέξω πρὸς καταδιώξιν τών ληστών, χωρίς νά περιμένω σχετική διαταγή του στρατηγείου. 'Επρεπε νά τους τιμωρήσουμε σκληρά.

—Οί ληστές, μετά τὰ δρυγία τους αὐτά, μου έξήγησε ο Πέτρος, φόρτωσαν τὰ πράγματα πού κλεψαν σέ μερικά άμάξια, τὰ όποία άρραξαν άπ' τὸ χωριό, κι' έφυγαν καλπάζοντας.

—Κατά πού τράθηξαν; ρώτησα.

Πρὶν προφτάσει νά μου άπαντήσει ο Πέτρος, φάνηκαν νάρχονται πρὸς τὸ μέρος μας ο γέρο-Ρούθης με τόν Γάρεϋ, κρατώντας άπ' τις μασχάλες ένα χωρικό κυλισμένο στο σίμα και φριχτά άκρωτηριασμένο.

—Τί εινε αυτός, Ρούθη; ρώτησα.

—'Απ' τὰ θύματα τών άνταρτών, λοχαγέ μου, μου άπάντησε με βαρεία άπ' τὸ θυμό φωνή ο γηραιός κυνηγός. Τόν βρήκαμε έξω άπ' τὸ χωριό, κρυμμένο ανάμεσα στους θάμνους.

—Τί έκανεσ έκει; ρώτησα τόν κακίτυχο χωρικό.

—'Είχα ξεκινήσει γιά τὸ στρατόπεδο τών 'Αμερικανών, μου άπάντησε αυτός, αλλά καθώς έβόδιζε, άντίκρουσα νάρχονται άπό μακριά οι άνταρ-

τες και κρύφτηκα ανάμεσα στους θάμνους.

—'Ωστε τους είδες;

—Ναι, λοχαγέ. Τους είδα, χωρίς νά μ' άντιληφθούν ευτυχώς.

'Ηταν άκριβώς ή στιγμή πού θύγαναν έξω άπ' τὸ χωριό.

—Και κατά πού πήγανε;

—Τράθηξαν πρὸς τήν άθιένδα του ντέ Βάργας, φωνάζοντας: —'Θάνατος στον προδότη και στήν κόρη του, θάνατος!... 'Θάνατος στον Ραμόν ντέ Βάργας και τήν 'Ιζολίνα!...»

Τὰ λόγια αὐτά μ' έκανε νά φρυάξω.

'Η καρδιά μου άρχισε νά χτυπά δυνατά. 'Ο νοῦς μου σκοτίστηκε...

Δέν έπρεπε νά χάνω καιρό, δέν έπρεπε νά χάνω στιγμή.

Πήδησα στ' άλόγο μου κι' έτρεξα έμπρός, σαν δαιμονισμένος. Τὸ πάλ έξηρτάτο πλέον άπ' τήν γρηγοράδα του άλόγου μου και σπιρούνιζα τόν Μόρο μου άγρια.

Ξοπίλω μου έκάπαζαν ο γέρο-Ρούθης, ο Βίλλη Γάρεϋ κι' οι άλλιοι στρατιώτες μου, φρενιασμένοι κι' αὐτοί κατά τών ληστών.

Τ' άλόγα μας δέν έτρεχαν, πετούσαν.

Τὸ έδαφος έτρεμε στο πάρασμά μας.

—'Ιζολίνα... άγαπημένη μου

'Ιζολίνα, ψιθύριζα, τρέχοντας σαν τρελλός, έρχομαι, έφτασα, φτάνω!... 'Ερχομαι νά σε σώσω, άγαπημένη μου!...

Τίποτε δέν μπορούσε νά σταματήσει τὸ δρόμο μας. Πηδούσαμε χαντάκια και σπάζαμε τὰ χαμικλάδα πού τούχανεν έμπρός μας.

'Ηξερα καλά ότι ή ζωή της άγαπημένης μου και του πατέρα της κρέμονταν από μιά τρίχα. 'Αν κερδιζαμε καιρό με τὸ τρέξιμο, θά προφτάναμε ίσως τους κακούργους. 'Εξ άλλου, ήξερα καλά τήν 'Ιζολίνα. 'Ηταν γενναία κόρη. Δέν θά παραδινόταν, χωρίς νά πολεμήσει άπεγνωσμένα στους άνταρτες.

Πόσο κράτησε τὸ άπελπισμένο τρέξιμό μας μέσα στή νύχτα; Δέν ξερω, δέν μπορώ νά υπολογίσω. 'Η σκέψι μου ειχε σταματήσει κι' ο νοῦς μου ήταν θολός.

'Επρόφερα μόνον τ' όνομα της λατρευτής μου κι' έτρεχα, έτρεχα, φωνάζοντας στο Μόρο μου:

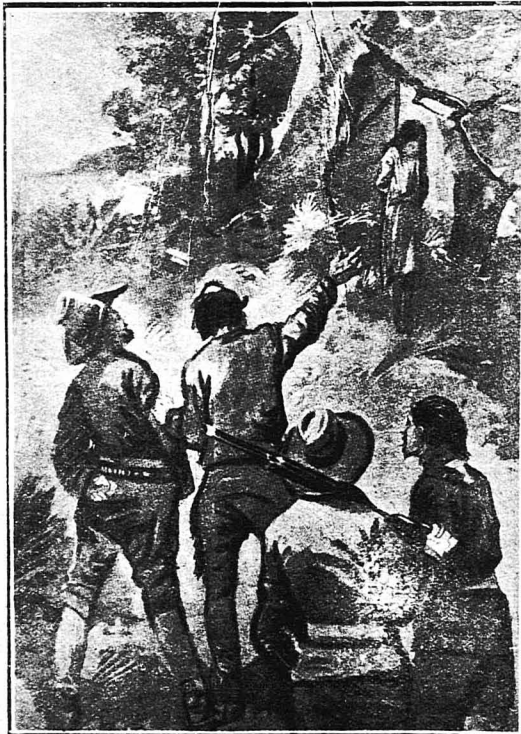
—Γόηγορα, Μόρο! Γρήγορα, πιστέ μου άντροφε! Πιο γρήγορα!... Πιο γρήγορα!...

Γύρω στα δέντρα διακρίναμε, κάτω άπ' τὸ φεγγαρίσι φῶς, άπαισιες κι' άνατριχιαστικές σιλουέττες κρεμασμένοι χωρικών.

Οί άθλιοι, είχαν κρεμάσει άκόμα κι' άθώες παιδούλες!...

Οί στρατιώτες μου κούταζαν τὸ θέαμα με φρίκη.

Μά δέν στεκόμαστε στιγμή. 'Ετρεχαμε, έτρεχαμε σαν τόν άνεμο, σαν τήν άστραπή!...

Είχαν κρεμάσει άκόμα κι' άθώες παιδούλες!...

Τέλος φτάσαμε στην άκρη του δάσους που ήταν μεταξύ του χρωίου και της αθιένδας του ντε Βάργας. Μερικά δέντρα μιάς έκφραση την πεδιάδα, στην οποία θα φτάναμε σε λίγο.

"Άξαρνα, τη στιγμή αυτή διέκρινα μιά τρομερή λάμψη ανάμεσα στα δέντρα, μιά λάμψη που προερχόταν απ' το άλλο μέρος της πεδιάδος.

Το γεγονός αυτό μ' άνησούρησε.

Τι λάμψις ήταν αυτή ;

Προερχόταν απ' το φεγγάρι ;

Μά όχι, όχι... Ήταν λάμψις φωτιάς, πυρκαϊάς. Κι' η φωτιά αυτή έκαίγε προς το μέρος της αθιένδας του πατέρα της 'Ιζολίνας.

Μού κόπηκε η πνοή.

Είχαν φτάσει λοιπόν εκεί πέρα οι αντάρτες και είχαν πυρπολήσει την αθιένδα ;

"Άλλά δεν ήταν δυνατόν αυτό. Ή αθιένδα του ντε Βάργας ήταν χτισμένη με πέτρες. Δεν ήταν απ' τὰ σπίατα που καίγονται εύκολα. Τότε ;...

Σπρούνισα τ' άλλογό μου, διάθεκα, σάν άνεμοστρόβιλος τὰ τελευταία δέντρα του δάσους, κι' έφτασα στην πεδιάδα. Εκεί, χωρίς να σταθώ, κύταξα αήσυχος προς την αθιένδα κι' ένας στεναγμός ανακουφίσεως ξέφυγε απ' τὰ στήθη μου.

Ή αθιένδα ύψωνόταν στο βάθος της πεδιάδος άπειραχτη, φωτιζόμενη απ' τις φλόγες μιάς τεραστίας φωτιάς πουκάιγε προς τόν πυλώνα του κτιρίου.

"Άλλά τί φωτιά ήταν αυτή ;

Ποιάς την είχαν ανάψει και γιατί ;

Προχώρησα αρκετά και τότε διέκρινα καλύτερα τί γινότανε μπρός στην αθιένδα. Γύρω στη μεγάλη φωτιά, άνθρωποι, σκυλιά και όλοια τριγυρίζαν. Φωνές και τραγούδια μεθυσμένων άκούγοντοσαν. Γυναικές αναμαλλιασμένες έτρεχαν πέρα-δωδε.

"Ήσαν 'Ινδοί όλοι αυτοί ;

Γιατί οι 'Ινδοί έχουν τέτοιες συνήθειες, να συμποιαζόντου την νύχτα, γύρω από μεγάλες φωτιές. Μά όχι, Θεέ μου ! Δεν έπρόκειτο περι 'Ινδών. Οι άνθρωποι που έκινούντο γύρω στη φωτιά, ήταν Μεξικανοί αντάρτες.

Ή άγωνία μου δεν είχε πλέον όρια.

Είχαν καταλάβει την αθιένδα άραγε οι άθλιοι αυτοί ή την πολιορκούσαν ;

Δεν μπορούσα να καταλάβω τί συνέβαινε ακριβώς. Δεν είχα καιρό για σκέψεις. Άνυπομονούσα να φτάσω επί τόπου και να έκδικηθώ, αυτό ήταν όλο.

Σ' άλλη περίπτωση, θα σκεφτόμουν πιο ψύχραμα. Θα συγκέντρωνα τους άνδρες μου, θα τους έδινα ώρισμένες οδηγίες και θα περικυκλώναμε τους κακούργους. "Άλλά τη στιγμή αυτή, μιά μονάχα σκέψις κυριαρχούσε στο μυαλό μου : Η σκέψις της έκδικήσεως !

"Ετσι λοιπόν, χωρίς να σκεφτώ τί κάνω, εκάλπασα εμπρός, σάν δαιμονισμένος, με το ένα χέρι στη λαθή του σπαθιού μου και το άλλο στο πιστόλι. Κρατούσα τὰ χαλινάρια του αλόγου μου με τὰ δόντια και ανέπνεα και δυσκολία. "Ήμουν μουσικιδι στον ιδρώτα, κι' έγώ και το άλλογό μου. Μά τί μ' ένδιεφταν όλα αυτά ; Πρό παντός έπρεπε να σώσω την 'Ιζολίνα και να τιμωρήσω σκληρά τους κακούργους.

Μολταυτά, σταμάτησα για μιά μονάχα στιγμή, ως πού να πλησιάσουν οι άνδρες μου, κι' όλοι μαζί πλέον ώρμησαμε κατά των ανταρτών, ταραζόντας τόν άέρα με την άγρια πολεμική κραυγή του Τεζάς.

Ή άγριες αυτές κραυγές όμως ώφέλησαν τους αντάρτες. Τις άκουσαν, είδοποίηθησαν έγκαίρως για την άφιξή μας. Και βλέποντάς μας να όρμούμε έναντιόν τους, πήδησαν σ' άλογά τους για να ξεφύγουν. Θρασύδειλοι όπως ήταν, δεν αντίστέθηκαν σχεδόν καθόλου. Νά ξεφύγουν μόνον ήθελαν.

Όστόσο, προλάθαμε αρκετούς από αυτούς, κι' η πρώτη μας όμοθρονία έφριξε κάτω

νεκρούς έξ αντάρτες, μεταξύ των οποίων και μερικές απ' τις άπαίσιες συντρόφισσές των. Ή πρώτη μου δουλειά ήταν ν' άναζητήσω μεταξύ των κακούργων τόν 'Ιχούρρα. Δυστυχώς όμως, είχε προλάβει να φύγει. Την έγλύτωσε φτηνά και τη φορά αυτή.

Οι στρατιώτες που κινήγησαν τους ληστές κι' έπιασαν πέντε-έξη από αυτούς αιχμαλώτους. Οι άλλοι χάθηκαν μέσα στο σκοτεινό δάσος, κι' ούτε τους κινήγησαμε φυσικά.

"Εκείνο που μ' άνησούσε τώρα, ήταν ή 'Ιζολίνα.

Χωρίς να χάσω καιρό, προχώρησα έφιππος στην αλή της αθιένδας. Το θέαμα που άντίκρυσα εκεί, ήταν φρικώδες. Ή αλή ήταν γεμάτη έπιπλα, φρικτά κομματασμένα.

Ή καρδιά μου σφίχτηκε.

Το θέαμα αυτό μούδινε να καταλάβω, ότι οι ληστές είχαν καταλάβει την αθιένδα. Τότε... πού ήταν ή 'Ιζολίνα κι' ο πατέρας της ; Τι είχαν άπογίνει ;

"-Ίζολίνα!... 'Ιζολίνα!... άρχισα να φωνάζω όσο δυνατά μπορούσα.

Μά καμιά άπάντησις δεν μου δόθηκε.

"-Ίζολίνα!... ξαναφώναξα.

Και πάλιν όμως, μονάχα ή ήχώ άπαντούσε στη φωνή μου.

Τραλλός τότε απ' την άγωνία και την άπελπισία μου, ώρμησα στο έσωτερικό της αθιένδας. Πέρασα απ' τους διαδρόμους, μπήκα σ' όλα τα δωμάτια, φωνάζοντας άγνωσταμένα, αλλά ή 'Ιζολίνα δεν φαινόταν πουθενά.

"Όλα μέσα στην αθιένδα ήταν άνω-κάτω. Και ψυχρή ζωντανή δεν όπληχε μέσα σ' αυτή.

Ή άπελπισία μου πεία έφτασε στο κατακόρυφο.

Τι είχε άπογίνει ή λατρευτή μου ; Τι είχε άπογίνει ο πατέρας της ; Τι είχε άπογίνει το προσωπικό του σπιτιού ;

Μά είχαν άραγε προλάβει και φύγει απ' το σπίτι τους, σύμφωνα με την έπιστολή που τους έστειλα ;

Το μυστήριο αυτό έπρεπε να το διαφωτίσω και γρήγορα μάλιστα. Έπρεπε να έξετασω σχετικώς τους αντάρτες που πάσσαμε αιχμαλώτους.

Τραλλός απ' την άπελπισία μου, κατέθεκα στην αλή και βγήκα έξω απ' την αθιένδα. Εκεί όμως ένα φρικτό θέαμα πρόσθε με μπρός μου : Από ένα μεγάλο δέντρο, κοντά στη φωτιά, ήταν κρεμασμένοι έξ άνθρωποι ! Ήσαν οι αντάρτες τους οποίους είχαν πιάσει αιχμαλώτους οι άνδρες μου. Χωρίς να περιμένουν τις διαταγές μου, τους κρέμασαν άμέσως.

Μεταξύ αυτών, βρισκόντουσαν ο υψότες του χωριού που στυγματισε τους χωρικούς και τις χωρικές, κι' ο χειτάπις που τους είχε κρεουρήσει...

Όμολογώ πως το θέαμα αυτό μ' έλύπησε.

Πώς θα μπορούσα πεία να μάθω τί είχε άπογίνει ή 'Ιζολίνα μου ; Κι' έξ άλλου, δεν θα τιμωρούσα έγώ τους κακούργους κατ' αυτόν τόν τρόπο, χωρίς να τους δικάσω.

Μά ό,τι έγινε, έγινε πεία.

Δεν έκανα την παραμικρή άλλωστε παρατήρησι στους άνδρες μου. Ο θυμός τους κατά των κακούργων ήταν μεγάλος και τους δικαιολογούσε για την σκληρή πράξη τους.

Πού θα μάθαινα ώστόσο τί είχε άπογίνει ή 'Ιζολίνα ;

Ενώ έκανα τη σκέψη αυτή, το θέλημα μου έπεσε στις συντρόφισσες των ανταρτών, τις όποιες είχαν αιχμαλωτίσει οι άνδρες μου. Θεέ μου, ίσως να μπορούσαν αυτές να με πληροφορήσουν για τους ένοίκους της αθιένδας.

Μά όταν τις έπλησίασα, είδα ότι ήταν όλες τύφλα στο μεθύσι. Τις ρώτησα μολταυτά τί είχε άπογίνει ο δόν Ραμόν και ή κόρη του. Δεν μούδωσαν καμιά άπάντησι. Κρατούσαν τὰ γέιλη τους σφιχτά κλεισμένα, με πείσμα.

Οι στρατιώτες που άναγκάστηκαν τότε να τις φοβερίσουν. "Άλλά και πάλιν δεν καταφεραμε τίποτα. Ή μαινάδες αυτές ή δεν ήξεραν άπολύτως τίποτε ή δεν ήθελαν να προδώσουν τους αντάρτες.

Φόρτωσαν τὰ κλοπιμαία σ' ένα άμάξι κι' έφυγαν....

(Άκολουθεί)